

РЕШЕНИЕ

№ 37142

гр. София, 25.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав, в
публично заседание на 25.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **5720** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на В. В. К., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], [жилищен адрес] чрез адв. В. Б. от САК, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № GRAM-2242457 от 12.04.2026 г., издадена от А. С. А. – младши автоконтрольор в Отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП, е наложена ПАМ – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

Жалбоподателят счита оспорената ЗППАМ за незаконосъобразна и неотговаряща на целта на закона. Посочва, че собственикът на автомобила не е бил уведомен за служебната дерегистрация по реда на чл. 143, ал. 10 ЗДвП вр. чл. 574, ал. 10 от КЗ, поради което липсва виновно поведение от нейна страна съгласно задължителната съдебна практика и Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 г. на ВКС и ВАС. Подчертава, че веднага след узнаването е сключена нова застраховка „Гражданска отговорност“ (полица № BG/01/126001306782 от 16.04.2026 г. в ЗАД „Алианц България“), с което основаниято за налагане на мярката е отпаднало. Изтъква нарушаване на принципа за съразмерност по чл. 6 от АПК. Моли съда да отмени изцяло акта и да й присъди направените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателката В. В. К. не се явява, представлява се от адв. Б., който поддържа жалбата, заявява, че няма други доказателствени искания и представя списък с разноски.

Ответникът – младши автоконтрольор в Отдел „Пътна полиция“ към СДВР, редовно призован, не изпраща представител. В съпроводителното писмо до съда прави изрично възражение за прекомерност на претендираните от другата страна разноски.

Софийска градска прокуратура (СГП), редовно призована, не изпраща представител.

Административният съд – С.-град, Трето отделение, 36-ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На 12.04.2026 г. около 11:05 часа в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], жалбоподателката В. В. К. управлява лек автомобил марка „Шевролет К.“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на В. П. Г.. При извършена проверка до хотел „Х.“ от мл. автоконтрольор А. С. А. е установено, че автомобилът се движи със служебно прекратена регистрация по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, извършена автоматично на 09.12.2025 г. поради липса на сключена застраховка „Гражданска отговорност“. За констатираното е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия ГА № 5308154 от 12.04.2026 г. за нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП.

Въз основа на съставения АУАН, на същата дата (12.04.2026 г.) ответникът издава оспорената Заповед за прилагане на ПАМ № GRAM-2242457, с която временно отнема СУМПС №[ЕИК] на водача до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца.

От приложените по делото писмени доказателства – Договор за безвъзмездно ползване на МПС от 06.08.2025 г. – се установява, че жалбоподателката не е собственик на превозното средство, а негов ползвател. От представената по делото Справка „АИС-КАТ-Регистрация“ се потвърждава, че регистрацията е прекратена служебно на 09.12.2025 г. без ГО. По административната преписка обаче не се съдържат никакви доказателства административният орган да е изпълнил императивното си задължение по чл. 143, ал. 10, изр. първо от ЗДвП да уведоми собственика В. П. Г. за извършеното служебно прекратяване на регистрацията.

По делото е представено копие от застрахователна полица № BG/01/126001306782, издадена от ЗАД „Алианс България“, от която се установява, че след проверката – на 16.04.2026 г., за процесния автомобил е сключен нов договор за застраховка „Гражданска отговорност“ със срок на валидност до 15.04.2027 г. Вследствие на това, от представената справка е видно, че на 17.04.2026 г. в 09:09 ч. регистрацията на МПС е служебно възстановена по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок от надлежна страна, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е основателна по следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП. принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 от ЗДвП. се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. С оглед приетата по делото Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на директора на СДВР, съдът приема, че обжалваният административен акт е издаден от оправомощен материално и териториално компетентен орган, а именно А. С. А. – младши автоконтрольор в Отдел „Пътна полиция“ към

СДВР. Процесната заповед е в изискуемата писмена форма и формално съдържа фактически и правни основания за нейното издаване.

Оспорената заповед обаче е постановена при несъобразяване с материалния закон и в противоречие с неговата цел. Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП. предвижда налагане на принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от шест месеца за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП.

Според нормата на чл. 140, ал. 2 от ЗДвП условията и редът за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и редът за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства, се определя с наредба на министъра на вътрешните работи, съгласувано с министъра на транспорта и съобщенията и министъра на отбраната. Това е Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства. Според разпоредбата на чл. 18б, ал. 2 от цитираната наредба, при служебно прекратяване на регистрацията на основание чл. 18б, ал. 1, т. 8, вр. чл. 18, ал. 1, т. 2, се уведомява собственикът на превозното средство, посочен в регистъра.

Изискване за уведомяване е въведено и в разпоредбата на чл. 574, ал. 10 от Кодекса за застраховането (КЗ), според която Информационният център уведомява собствениците на превозни средства, за които не е сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите или сключеният застрахователен договор е бил прекратен и не е подновен, и им дава срок 14 дни от датата на изпращане на уведомлението да представят доказателства за наличие на сключен и действащ застрахователен договор за тази застраховка. Според разпоредбата на чл. 574, ал. 11 от КЗ компетентните органи предприемат мерки за спиране от движение на превозните средства или на средствата за обществен превоз на пътници и/или за налагане на съответните административни наказания, когато не е била сключена задължителна застраховка. Когато в срока по ал. 10 не са били предоставени доказателства за сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, Гаранционният фонд уведомява компетентния орган да прекрати регистрацията на превозното средство.

В конкретния случай по делото липсват данни жалбоподателката или собственикът на автомобила да са били уведомени както от Информационния център (респ. Гаранционния фонд), така и от органите на „Пътна полиция“ за служебното прекратяване на регистрацията на МПС поради липса на сключена застраховка „Гражданска отговорност“. Липсата на уведомяване изключва субективния елемент на нарушението и прави приложението на ПАМ спрямо водача материалноправно незаконосъобразно, съобразно задължителните указания, дадени в Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 г. по т.д. № 3/2022 г. на ОСС от НК на ВКС и I и II колегии на ВАС.

Освен това, констатираното на 12.04.2026 г. нарушение е преустановено непосредствено след съставяне на АУАН, като още на 16.04.2026 г. е сключена нова застраховка „Гражданска отговорност“. Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП служебно се прекратява

регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането. Служебно прекратена регистрация на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите. С оглед сключената застраховка "Гражданска отговорност" и служебно възстановената регистрация на автомобила на 17.04.2026 г., към момента на разглеждане на спора и по време на действието на принудителната мярка няма продължаващо закононарушение. Поради това ПАМ е приложена без законова цел за преустановяване на закононарушението, тъй като то вече е изцяло преустановено.

Съдът намира, че в конкретния случай оспорената принудителна административна мярка е постановена и при нарушаване на материалния закон – неспазване на прогласения в чл. 6 от АПК принцип на съразмерност при постановяване на административните актове. Като проявление на принципа за съразмерност, разпоредбите на чл. 6, ал. 1 и ал. 5 от АПК регламентират задължение за административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна гарантира осъществяването на преследваната от закона цел без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето. Продължаващото прилагане на мярката „временно отнемане на СУМПС“ за максималния срок до 6 месеца спрямо жалбоподателката, при положение че регистрацията на автомобила е изцяло възстановена и застраховката е сключена, причинява на лицето вреди, които са явно несъизмерими с преследваната от закона превантивна цел.

Предвид всичко изложено, административният акт се явява незаконосъобразен на основанията по чл. 146, т. 4 и т. 5 от АПК и следва да бъде отменен.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, искането на жалбоподателката за присъждане на разноски е основателно. Съгласно представения Договор за правна защита и съдействие от 17.04.2026 г., е платено адвокатско възнаграждение в размер на 450 евро (левава равностойност 880.13 лева). Съдът намира възражението на ответника за прекомерност по чл. 78, ал. 5 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, за неоснователно. Договореният и платен хонорар не надвишава базовия размер, предвиден в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за възнагражденията за адвокатска работа и съответства на обема, качеството и правната сложност на положения от процесуалния представител труд. На жалбоподателката се дължи и възстановяване на платената държавна такса от 5.11 евро на основание чл. 143, ал. 1 от АПК. Общият размер на дължимите разноски възлиза на 455.11 евро.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 36-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на В. В. К. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-2242457 от 12.04.2026 г., издадена от А. С. А. – младши автоконтрольор в Отдел „Пътна полиция“ към СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) да заплати на В. В. К., ЕГН: [ЕГН], сумата от 455.11 (четиристотин петдесет и пет евро и 11 евроцента) евро, представляваща направените по делото разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 ЗДвП.

СЪДИЯ: